

עלייהו, וקרא לון, (שמות ד) בני בכורי ישראל.
 והבי מפל אילנין, לית תביר כגפן. בנטיעו
 דיליה תביר, בענבים דיליה תביר,
 דאינון פתישין בין רגלין. והכי זית זיתים
 דילה פתישין. בגלותא אמתילו ישראל בהון,
 הדא הוא דכתיב, (תהלים פ) גפן ממצרים תסיע.
 וכן בגלות רביעאה, (ישעיה ה) כי כרם יי צבאות
 בית ישראל. וכגוונא דא לזית משולים
 ישראל, (ירמיה יא) זית רענן יפה פרי תאר. ובגין
 דא, (תהלים קכח) אשתף כגפן פוריה בירפתי ביתך
 בניך פשתילי זיתים. סמיה דא לדא, בגין
 דאינון תבירין בגלותא.

וקורא להם בני בכרי ישראל.
 וכך מפל האילנות אין שבור
 כגפן. בנטיעתו שבור, בענביו
 שבור, שהם פתושים בין
 הרגלים. וכך זית, הזיתים שלה
 פתושים. בגלות נמשלו ישראל
 להם, זהו שפתוב (תהלים פ) גפן
 ממצרים תסיע. וכן בגלות
 הרביעית, (ישעיה ה) כי כרם ה'
 צבאות בית ישראל. וכמו זה
 ישראל משולים לזית, (ירמיה יא)
 זית רענן יפה פרי תאר. ומשום
 כך (תהלים קכח) אשתף כגפן פריה
 בירפתי ביתך בניך פשתילי זיתים.
 סמוך זה לזה, משום שהם
 שבורים בגלות.

ולבתר דיהון נקיים מגו פסולת, יתקדשון
 לבי מקדשא, ביין לנסכא על גבי
 מדבחא, וזיתים לאדלקא בוצינא שרגין
 למנרתא. ומאן זכה להאי. יין דלא יתנסף
 לכוכבים ומזלות. דערב רב אינון יין דנתנסף
 לכוכבים ומזלות, ומנהון משומדים, מינים,
 אפיקורסים משומדים לעבירות שפכל התורה
 כלה.

ואחר שיהיו נקיים מתוך פסולת,
 יתקדשו לבית המקדש ביין לנסף
 על גבי המזבח, וזיתים להדליק
 מאור נרות למנורה. ומי זוכה
 לזה? יין שלא התנסף לכוכבים
 ומזלות. שערב רב הם יין
 שהתנסף לכוכבים ומזלות, ומקם
 משומדים, מינים, אפיקורסים,
 משומדים לעבירות שפכל התורה
 כלה.

וישראל דאתמר בהון (תהלים קכו) ויתערבו בגוים
 וילמדו מעשיהם. עד דיהון דרוכין
 בין רגלייהו, בגלותא לא אתברירו מנייהו.
 ובגינייהו אמר דוד עליו השלום, (תהלים מט) למה
 אירא בימי רע עון עקבי יסבני. ועלייהו אמר
 שלמה, (שיר השירים א) צאי לך בעקביי הצאן.
 ביצק"ב. דעליה אתמר, לגבי נחש הקדמוני
 דפתי לחוה, (בראשית ג) הוא ישופך ראש ואתה
 תשופנו עקב. בתר דיפקון מן גלותא,
 נמשלים לתפוחים, ולכל ריחין טבין. כגוונא
 דמפקנו דמצרים, דכתיב ביה (שיר השירים ח) תחת
 התפוח עוררתיה.

וישראל שנאמר בהם, ויתערבו
 בגוים וילמדו מעשיהם. עד
 שיהיו דרוכים בין רגליהם,
 בגלות הם לא נבררו מהם.
 ובשבילם אמר דוד, עליו השלום,
 (שם מט) למה אירא בימי רע עון
 עקבי יסבני. ועליהם אמר שלמה
 (שיר השירים א) צאי לך בעקביי
 הצאן. ביצק"ב. שעליו נאמר אל
 הנחש הקדמוני שפתה את חוה,
 (בראשית ג) הוא ישופך ראש ואתה
 תשופנו עקב. אחר שיצאו מן
 הגלות נמשלים לתפוחים ולכל
 הריחות הטובים, כמו שביציאת
 מצרים, שפתוב בה (שיר השירים ח)
 תחת התפוח עוררתיה.

פקודא בתר דא, להביא כפורים, ואבתריה

המצוה שאחר זו - להביא
 כפורים, ואחריה - להתנדות על